

RECENSIE

Limburgse dirigenten maken indruk

MUZIEK

★★★★☆

Gehoord: Concertwedstrijden WMC in de concertafdeling
Waar: Rodahal (13 en 14 juli)

wmc
kerkrade

De WMC-titelstrijd in de hoogste afdeling - de concertafdeling - lijkt steeds meer een onderonsje te worden. Vergeleken met vier jaar geleden zijn er minder inschrijvingen - toen twintig, nu veertien - maar belangrijker is de constatering dat van de veertien orkesten er tien op herhaling gaan.

Beter gezegd: ten opzichte van 2009 zijn er slechts vier nieuwkomers. Bitter weinig voor een mondiale titelstrijd, waar de wil om aanwezig te zijn op het hoogste podium het onderspit lijkt te delven tegen de angst voor reputatieschade. Toppers als de beider Thorner harmonieën, de dubbele armada uit Bunol (de Spaanse evenknie van het Limburgse dorpje) en de Philharmonie Bocholtz - ooit driewerf kampioen - schitteren door afwezigheid.

Niet van de partij vier jaar geleden, maar zeker geen nieuwkomer op het WMC is harmonie-orkest Wilhelmina Glanerbrug (Enschede), een orkest dat over techniek niet te klagen had: breed was de dynamische reikwijdte, uitstekend het evenwicht tussen de verschillende groepen. De Limburgse dirigent Fried Dobbelstein - reeds twee maal eerder leidde hij een orkest tot een kampioenscore - ontpopte zich tot ook nu weer tot een mees-

Dirigent Frenk Rouschop.

terkook die met weloverwogen hand smaakjes, geuren en kruiden mengde. Beklijvend was de vertolking van de *Sinfonia Resurrectionis* van de Tsjechisch-Amerikaanse componist Vaclav Nelhybel, een wat zwaarmoedig aandoend stuk waarin de componist speelt met stijl: alsof je een abstract schilderij naast een Rembrandt zet. Dobbelstein buitte de contrasten slim uit tot een maximum. Bijtend, boordevol spanning klonk de uitgebalanceerde orkestmassa.

**cultuur
festivals in
Limburg**

Een andere Limburgse dirigent die geen WMC overslaat is Frenk Rouschop. De Sint Geertruidenaar lijkt eeuwig patent te hebben op zijn jongensachtig voorkomen, maar

Fried Dobbelstein.

foto's Luc Lodder

dat verandert als hij het stokje hanteert: gedreven zet hij felle puntjes, heldere strepen of zwerige krullen op het orkestdoek. Dat de chemie met Fanfare Sint Caecilia Schimmert groot is, bleek onder meer uit de prima verklanking van Rob Goorhuis' *In Memoriam Piebe Baker*, een muzikaal eerbetoon waarbij zangerige lijnen verstopt zitten tussen een hoop getik, geplof en een vervreemdende synthesizer. Rouschop verleidde zijn musici tot slinkse kleurmengingen, verfijnd sa-

menspel en een gepassioneerde melodievoering. Opvallend was het hoge individuele niveau van de musici van het Bevers Harmonieorkest, bovendien waren de solistenplaatsen goed bezet. Maar Bert Decavel - een zwak dirigent die grossierde in stereotype bewegingen - deed er amper iets mee. Het gevolg: muziek die klonk als losse eindjes - wat er ook gespeeld werd - en modervette, loeiharde klanksalvo's. Primitief en oervervelend.

MAURICE WICHE